

Στον Αστερισμό της Νέας Φούσκας

14η Απριλίου 2014

Όταν το 2010 έσκασε η φούσκα της ελληνικής οικονομίας, πολλοί χαρήκαμε ότι, τουλάχιστον, κατέπεσαν οι φαντασιώσεις περί «ισχυρής Ελλάδας», «θωρακισμένης οικονομίας» και «λευκών τρυπών». Φαντασιώσεις που θεμελιώναν όχι μόνο την ξέφρενη πορεία προς τον οικονομικό γκρεμό αλλά και μια αντιαισθητική έφεση προς το κιτς, το κενό περιεχομένου, το δήθεν. Νομίσαμε ότι το αλύπητο χτύπημα της κρίσης, παρά το ανθρώπινο κόστος, παρά την μετανάστευση των καλύτερων παιδιών, παρά την αναξιοπρέπεια της ανέχειας και της συνολικής χρεοκοπίας, θα μας επέτρεπε ως κοινωνία να αποδράσουμε από την τροχειά του ψεύδους, της επανάπαυσης σε αυτό, της ελπίδας για ένα ψευδεπίγραφο επίπεδο ζωής ανεξάρτητο της δημιουργίας.

Όλες αυτές οι αντιαισθητικές ψευδαισθήσεις μιας παραζάλης lifestyle που συσκότιζε την σταθερή αποδόμηση παραγωγικών διαδικασιών και πραγματικών αξιών υποδαυλιζόνταν από μια τοξική φούσκα. Που οφείλετο αυτή η φούσκα προ του 2008; Η απάντηση είναι απλή: στο τσουνάμι κεφαλαίων που έρχονταν απο την Εσπερία, κατευθυνόμενο προς όλα τα μήκη και τα πλάτη της Ευρωζωνικής Περιφέρειας, της Ελλάδας συμπεριλαμβανόμενης. Και γιατί μετανάστευαν τα πλεονασματικά κεφάλαια της Γερμανίας και λοιπών πλεονασματικών χωρών στα μέρη μας; Για έναν απλό λόγο: Την αρχιτεκτονική του ευρώ.

Για να το πω απλά, οι πλεονασματικές χώρες, εξ ορισμού, χαρακτηρίζονται από πλεόνασμα κεφαλαίων. Καθώς, π.χ., η Γερμανία εξήγαγε αγαθά πολύ μεγαλύτερης αξίας από την αξία των αγαθών που εισήγαγε, «βούλιαζε» όλο και πιο πολύ σε λιμνάζοντα κεφάλαια. Έτσι, τα γερμανικά επιτόκια μειώνονταν καθώς το επιτόκιο είναι η «τιμή» του χρήματος, η οποία (όπως όλες οι τιμές) πέφτει όταν η ποσότητα του χρήματος πλεονάζει. Από την άλλη, στις ελλειμματικές χώρες, όπως η δική μας, συνέβαινε το αντίθετο. Όντας ελλειμματικές, το χρήμα σπάνιζε, η «τιμή» του (το πραγματικό επιτόκιο) ανέβαινε και έτσι «μαγνήτιζε» το γερμανικό χρήμα. Έχοντας την «σιγουριά» του ευρώ (δηλαδή, απελευθερωμένο από την αγωνία μιας υποτίμησης), το γερμανικό χρήμα έρρεε ακατάσχετα προς τον ελληνικό δημόσιο και ιδιωτικό τομέα (ομόλογα, εορτοδάνεια, Cayenne κλπ) ενισχύοντας την φούσκα της δήθεν ανάπτυξης.

Κάποια στιγμή, η μουσική σταμάτησε και απεδείχθη ότι υπήρχαν πολύ λιγότερες «καρέκλες» από «οπίσθια». Έτσι ήρθε η κρίση, οι άστεγοι, η αδυσώπητη ανεργία, οι ναζί, κι όλα αυτά που ζούμε τέσσερα χρόνια τώρα. Το χειρότερο όμως είναι ότι όλος αυτός ο πόνος τόσο κόσμου φαίνεται πως πηγαίνει χαμένος. Αντί να μάθουμε, ως κοινωνία το μάθημά μας, αντί να βρωντοφωνάξουμε «ποτέ ξανά φούσκα», έχουμε μια κυβέρνηση και μια καθεστηκυία τάξη που, πιθανόν με την ανοχή της κοινωνίας, επενδύει σε μια νέα, χειρότερη από την προηγούμενη, φούσκα. Και σαν να μην έφτανε αυτό, η Νέα Φούσκα δομείται εσκεμμένα από το

Βερολίνο, την Φραγκφούρτη και τις Βρυξέλλες έτσι ώστε η επίσημη Ευρώπη να μπορέσει να κηρύξει τον θρίαμβό της εναντίον της ελληνικής κρίσης και η εγχώρια Νέα Κλεπτοκρατία να εδραιώσει την κοινωνική και πολιτική της θέση.

Η Νέα Φούσκα έκανε πρόσφατα την εμφάνισή της υπό την μορφή μιας συγκλονιστικής Διπλής Αποσύνδεσης μεταξύ: (α) της χρεοκοπίας του δημοσίου και των τραπεζών και (β) της ικανότητας του δημοσίου και των τραπεζών να ελκύουν ξένα κεφάλαια. Δια γυμνού οφθαλμού, είναι δύσκολο να διακρίνει κανείς πως ένα πτωχευμένο κράτος, ή μια πτωχευμένη τράπεζα, μπορεί να έλξει κεφάλαια οξυδερκών επενδυτών. Αν όμως βάλουμε την πραγματικότητα στο μικροσκόπιο θα δούμε την εξήγηση: Όπως προ του 2008 οι ελληνικές «επιτυχίες» βασιζόνταν σε φούσκα που χρηματοδοτείτο ως επί το πλείστον από τα γερμανικά πλεονάζοντα κεφάλαια, έτσι και τώρα η Νέα Φούσκα (στην οποία βασίζουν το πολιτικό τους μέλλον οι κ.κ. Σαμαράς και Βενιζέλος, και την οικονομική τους επικυριαρχία οι τραπεζίτες της χώρας) «γεμίζει» με κεφάλαια τα οποία οδηγεί προς την χώρα μας το Βερολίνο. Με μία μεγάλη διαφορά σε σχέση με την προ του 2008 φούσκα (η οποία δημιουργήθηκε από τις ιδιωτικές γερμανικές τράπεζες χωρίς το Βερολίνο να συμμετέχει επισήμως, ούτε καν να κατανοεί τι συνέβαινε): Τούτη την φορά η Νέα Φούσκα οικοδομείται εξ επί τούτου από την γερμανική κυβέρνηση στο πλαίσιο **συγκεκριμένης πολιτικής** που στόχο έχει να δείξει πως κέρδισε το στοίχημα της ελληνικής κρίσης.

Τι σχέδιο είναι αυτό; Πολύ απλά, το εφαρμοζόμενο σήμερα σχέδιο του Βερολίνου βασίζεται στην δημιουργία μια μεγάλης Νέας Φούσκας στην αγορά του ελληνικού χρέους και των μετοχών των ελληνικών τραπεζών με την ελπίδα ότι κάποια από τα κερδοσκοπικά κεφάλαια (που θα έλξει η διαδικασία «φουσκώματος» αυτής της Νέας Φούσκας) θα «στάξουν» και στην πραγματική οικονομία. Για να δημιουργηθεί αυτή η Νέα Φούσκα, το Βερολίνο αναγκάζεται να σηματοδοτήσει στους επενδυτές δύο πράγματα: Πρώτον, ότι όσοι αγοράσουν ομόλογα του ελληνικού δημοσίου μπορούν να έχουν το κεφάλι τους ήσυχο καθώς, παρά το επερχόμενο αναπόφευκτο κούρεμα των χρεών του δημοσίου, αυτά τα νέα ομόλογα δεν θα κουρευθούν (αλλά το κούρεμα θα βαρύνει μόνο τους ευρωπαϊούς φορολογούμενους). Δεύτερον, ότι οι ρυθμιστικές αρχές θα κάνουν τα στραβά μάτια στις μαύρες τρύπες των τραπεζών έτσι ώστε όσοι αγοράσουν μετοχές τους να μην φοβούνται ότι θα γίνουν σοβαροί έλεγχοι στα βιβλία των τραπεζών (έλεγχοι που θα απεδείκνυαν την βαθειά τους πτώχευση).

Δυστυχώς, αυτό το σχέδιο, όπως και οι ανοησίες περί «ισχυρής» και «θωρακισμένης» ελληνικής οικονομίας στο παρελθόν, είναι καταδικασμένο να... «ξεφουσκώσει». Πράγματι, ποιός σοβαρός επενδυτής θα επενδύσει σε μια χώρα με εκθετικά μη βιώσιμο δημόσιο χρέος και πολίτες όπου όλοι χρωστούν σε όλους και κανείς δεν μπορεί να ξεπληρώσει κανέναν; Το μόνο σίγουρο είναι ότι το κόστος του «κλαταρίσματος» της Νέας Φούσκας θα το σηκώσουν οι ίδιοι συνάνθρωποί μας που σήκωσαν και το κόστος της προηγούμενης φούσκας. Βέβαια την κα Μέρκελ και τους δικούς μας «ηγέτες» καθόλου δεν τους νοιάζει

αυτό καθώς ελπίζουν πως, έως τότε, θα έχουν αποχωρήσει από την πολιτική και θα ασκούν εκ του ασφαλούς κριτική στους διαδόχους τους.

Ένα ερώτημα παραμένει τόσο καίριο όσο και, προς το παρόν, αναπάντητο: Αντίθετα με την προηγούμενη φορά (προ του 2008) που η ελληνική κοινωνία αφέθηκε στην απατηλή πλάνη εκείνης της φούσκας, την Νέα Φούσκα θα την αφήσουμε να μας εγκλωβίσει στο επίπεδο του φαντασιακού, του πολιτικού και της αισθητικής; Ή θα την «σκάσουμε» με ό,τι «βελόνες» διαθέτουμε;